

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/9/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8514010276
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8514010276.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.01.2017, v trestnej veci proti obžalovanému Q. X. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/179/2014 zo dňa 27.01.2016, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného Q. X..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný Q. X. uznaný za vinného zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 13.7.2013 okolo 14.30 hod. pri rodinnom dome č. XX v obci P., okres Stará Ľubovňa, držiac v ruke drevený kolík presne nezistených rozmerov, sa vyhrážal zabitím F.. D. F., načo menovaný poškodený z obavy o svoj život utiekol na parkovisko vedľa svojho rodinného domu, kde sa mu obžalovaný opätovne vyhrážal zabitím, čo u poškodeného vzbudilo dôvodnú obavu, že svoje vyhrážky uskutoční, a následne obžalovaný uvedeným dreveným kolíkom na osobnom motorovom vozidle zn. Nissan X-Trail, ev. čísla X., patriacom poškodenému, ktoré bolo zaparkované vedľa autobusovej zastávky, rozbil zadné ľavé svetlo, spôsobil preliačinu na ľavom zadnom blatníku o rozmeroch približne 15 cm x 10 cm a poškodil lak na zadnom ľavom blatníku, čím F.. D. F. spôsobil škodu v sume 559,09 eur vynaloženej za opravu vozidla.

Za to mu podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zákona a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zákona ani pritažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona uložil úhrnný peňažný trest vo výške 1.000,- eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona súd ustanovil obžalovanému pre prípad, že by výkon uloženého peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody na 8 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku súd obžalovanému uložil, aby nahradil poškodenému F.. D. F., nar. XX.X.XXXX v X. S., bytom C. XXX, okres X. S., škodu vo výške 559,09 eur predstavujúcu náklady poškodeného za práce a použitý materiál v súvislosti s opravou motorového vozidla.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku súd odkázal poškodeného F.. D. F., nar. XX.X.XXXX v X. S., bytom C. XXX, okres X. S., so zvyškom jeho nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti uvedenému rozsudku, v zákonom stanovenej lehote, podal obžalovaný prostredníctvom zvoleného obhajcu písomne odôvodnené odvolanie. Odvolanie podal z toho dôvodu, že sa necíti byť

vinným zo spáchania skutkov, ktoré sú mu kladené za vinu a nesúhlasí s uloženým trestom. Má pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na základe ktorých ho súd uznal vinným zo skutku, ktorý je mu v obžalobe kladený za vinu. Zo svedeckej výpovede P. X., ako jediného očitého svedka udalosti, a z konfrontácie vykonanej v prípravnom konaní medzi ním a uvedeným svedkom jednoznačne vyplýva, že sa s poškodeným len verbálne hádal, avšak poškodenému neadresoval žiadne vyhrážky držiac pri tom v ruke drevený kolík, ktorý by mohol u ňo vzbudiť dôvodnú obavu o jeho život a zdravie. Týmto svojím konaním sa snažil len chrániť už spomínaného otca svedka P. X., vzhľadom na jeho vyšší vek a zdravie, keďže v inkriminovaný deň bol verbálne a fyzicky napadnutý poškodeným, preto medzi ním ako aj poškodeným prebehla vzájomná verbálna výmena bez akýchkoľvek vyhrážok. Celá hádka vznikla práve kvôli útoku poškodeného voči jeho otcovi, ktorá následne vyústila aj do hádky o vlastníctvo k pozemku a presahujúcej strešnej krytiny rodinného domu poškodeného na ich pozemok. Ak svoj záver súd prvého stupňa oprel len o výpoveď poškodeného, ktorý tvrdil, že sa mu mal vyhrážať zabitím, držiac v ruke drevený kolík, tak sa nedostatočne vysporiadal s vykonaným dokazovaním, a teda jeho výpoveďou ako aj výpoveďou svedka P. X., pretože on sám bol 15.05. v inkriminovaný deň poškodeným vyzvaný, aby mu ukázal, ktorá časť strechy jeho rodinného domu presahuje na ich pozemok. Preto zobral spod prístreška drevenú palicu na opekanie, ktorou poškodenému ukázal, ktorá časť strešnej krytiny jeho rodinného domu presahuje na ich pozemok a túto aj následne odhodil. Toto jeho konanie, ktoré spočívalo len v obrane a ochrane života a zdravia jeho otca a ukážke presahujúcej časti strešnej krytiny rodinného domu poškodeného v inkriminovaný deň nemohlo byť konaním, ktoré by napĺňalo znaky skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania v zmysle ustanovenia

§ 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona. Nepopiera, že medzi ním a poškodeným prebehla v inkriminovaný deň vzájomná výmena názorov, avšak tá bola vyvolaná práve poškodeným, preto má za to, že vykonaným dokazovaním mu nebol preukázaný úmysel vyhrážať sa poškodenému za účelom vzbudiť u neho dôvodnú obavu o život a zdravie. Keďže svojím konaním sa snažil chrániť len svojho otca. Taktiež vykonaným dokazovaním mu nebola preukázaná vina zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci, keďže jediný očitý svedok týchto udalostí P. X. jednoznačne uviedol, že nevidel, aby on, teda obžalovaný, toto vozidlo poškodil a súčasne samotný znalec G. U. F. mal uviesť, že k poškodeniu motorového vozidla mohlo dôjsť dreveným kolíkom, avšak nevyhlásil, že k poškodeniu mohlo dôjsť aj iným predmetom, preto má za to, že poškodený si spôsobil poškodenie vozidla vlastným pričinením, či už zacúvaním do dreveného zariadenia nachádzajúceho sa na mostíku vedľa rodinného domu poškodeného alebo iným predmetom, prípadne poškodený na takto už poškodenom motorovom vozidle v inkriminovaný deň prišiel do obci Matisová. Taktiež bolo preukázané, že orgány činné v trestnom konaní počas celého dokazovania nedisponovali predmetom, ktorým sa mal v uvedený deň vyhrážať poškodenému, čo je zrejmé aj z rôznych údajov o mierach predmetu, ktorým mal páchať túto trestnú činnosť ako v úvode samotného trestného stíhania pri vznesení obvinenia, následne v priebehu dokazovania v prípravnom konaní a napokon na hlavnom pojednávaní. Dôkazom toho je aj samotný pokyn prokuratúry ešte zo dňa 18.09.2013 a to teda viac ako 2 mesiace po inkriminovanom dni, kedy mal vyšetrovateľ zabezpečiť drevený kolík, ktorým mal údajne útočiť, pričom doposiaľ mali tvrdiť, že týmto dreveným kolíkom disponujú. Preto takéto konanie odporuje základným zásadám trestného konania a vzbudzuje podozrenie, že orgány činné v trestnom konaní postupovali nezákonne, snažiac sa do vyšetrovacieho spisu zabezpečiť neexistujúci predmet. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že orgány činné v trestnom konaní nerešpektovali základnú zásadu trestného konania v rámci dokazovania a to zásadu vyhľadávaciu, upravenú v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. poriadku, ktorá je dôsledkom zásady oficiality a ktorá reflektuje povinnosť orgánov činných v trestnom konaní objasňovať tak okolnosti svedčiace v prospech obvineného, ako aj v neprospech obvineného rovnocenne, teda s rovnakou starostlivosťou. Následne súdy, ale aj orgány činné v trestnom konaní sú povinné pri svojom rozhodovaní sa prednostne riadiť aj základnou zásadou in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného), neoddeliteľne spätou so zásadou prezumpcie neviny, ktorá má pre trestné konanie zásadný význam. Vzhľadom na uvedené je potom možné uzavrieť, že dokazovanie v predmetnej trestnej veci bolo vykonané len jednostranne, prihliadajúc len na tvrdenia poškodeného. Súd teda nemôže svoje rozhodnutie o vine postaviť len na tvrdeniach jednej osoby, a to poškodeného, uskutočnených v konaní „v ten deň sa mi vyhrážal, že ma zabije a naháňal ma s kolíkom v ruke až k auto“. Vzhľadom na uvedené preto navrhol, aby odvolací súd preskúmal správnosť výrokov napadnutého rozsudku a následne tento rozsudok zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že ho v plnom rozsahu spod obžaloby oslobodí.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť

postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, pritom prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V konaní pred súdom prvého stupňa boli vykonané dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie. Súd vykonané dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel k správny skutkovým a následne i právnym záverom.

Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva aj skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy vyhodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a vecne správne, a preto na tieto krajský súd v podrobnostiach aj poukazuje.

Len vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného krajský súd považuje za potrebné niektoré skutočnosti zdôrazniť.

Napriek tomu, že obžalovaný Q. X. spáchanie trestných činov poprel, brániac sa tým, že on sa poškodenému spôsobom mu kladeným za vinu nevyhrážal zabitím, ani ujmu na zdraví a už vôbec nie, aby spôsobil poškodenie jeho motorového vozidla, aj podľa krajského súdu, výrok o vine je možné oprieť o súhrn dôkazov, ktoré po ich zhodnotení jednoznačne a bez rozumných pochybností odôvodňujú záver, že skutok sa stal, a že ho ako trestne zodpovedný subjekt spáchal obžalovaný.

Tento záver o vine obžalovaného je možné oprieť predovšetkým o výpoveď poškodeného F. D. F., ktorého hodnovernosť výpovede o skutočnostiach podstatných pre ustálenie skutkového stavu nebola vyprodukovanými dôkazmi spochybnená.

Práve naopak bola potvrdená a doplnená prvotnými výpoveďami otca obžalovaného, očitého svedka incidentu P. X., a to najmä o spôsobe a priebehu útoku obžalovaného voči poškodenému tak, ako to správne vyhodnotil aj okresný súd.

Pokiaľ obžalovaný v odvolacích námietkach, tvrdí že práve výpoveďou svedka P. X. je jeho vina zo spáchania skutku vyvrátená, tak tento záver zjavne opiera o jeho výpoveď učinenu v rámci konfrontácie vykonanej medzi ním a menovaným dňa 14.3.2014. K odôvodneným úvahám okresného súdu o povahe tejto výpovede ako účelovej v snahe pomôcť obžalovanému zbaviť sa trestnej zodpovednosti sa krajský súd pripája a len dopĺňa, že svedok P. X. predsa žiadnym zrozumiteľným spôsobom nevysvetlil, prečo po ôsmich mesiacoch od skutku zmenil svoju pôvodnú výpoveď, ktorú vykonal pár dní po incidente (resp. cca 2 mesiace po ňom), a to v podstatných skutočnostiach rozhodných pre ustálenie skutkového stavu veci, ktorou vlastne usvedčoval obžalovaného zo spáchania skutku v tej časti skutkového deja, kedy sa obžalovaný s dreveným kolíkom doslova vyrútil na poškodeného, v dôsledku čoho poškodený pred ním utekal až k parkovisku.

O pravdivosti tvrdení poškodeného ďalej nasvedčujú aj výpovede príslušníkov OO PZ v Ľuboticiach F. O. a P. O., čo správne vyhodnotil aj okresný súd. F. O. potvrdil tvrdenia poškodeného, že najsamprv volal políciu kvôli podozreniu z poškodenia jeho majetku a až následne volal opätovne kvôli tomu, že sa mu obžalovaný vyhrážal a súčasne, že mu poškodil auto. Poškodený zhodne s menovanými príslušníkmi popísal správanie sa obžalovaného po ich príchode na miesto incidentu, čo len dopĺňa ďalšie skutočnosti svedčiace o vine obžalovaného. Pokiaľ by bol obžalovaný nevinný, nebránil by sa predsa overeniu svojej totožnosti a už vôbec by neodnášal z miesta činu, na neznáme miesto v lese drevený kolík, teda predmet, ktorý bol prítomnými príslušníkmi polície označený za vec dôležitú pre prípadné ďalšie konanie vedené voči obžalovanému.

Aj poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., Bratislava uznaná poistná udalosť v podobe poškodenia strešnej krytiny poškodeného vandalizmom a poukázanie poistného plnenia v sume 239,87 eur v prospech poškodeného, len potvrdzuje tú časť jeho výpovede, kde obžalovaný mal búchať dreveným kolíkom o strešnú krytinu prístavby, na čo poukázal aj okresný súd.

Ďalej tvrdenie obžalovaného v odvolaní, že mu bez pochybností nebolo preukázané, aby poškodil motorové vozidlo poškodeného bolo presvedčivo vyvrátené závermi znaleckého posudku znalca G.. U. F., ale predovšetkým výpoveďou znalca na hlavnom pojednávaní, ktorý reagoval na všetky alternatívy možného spôsobu poškodenia auta prednesené obžalovaným, čo vyčerpávajúcim spôsobom potom aj riadne odôvodnil okresný súd v rozsudku. Krajský súd len dopĺňa, že zdokumentované poškodenie zadnej časti karosérie uvedeného motorového vozidla, konkrétne preliačina, v tesnej blízkosti rozbitého krytu zadného svetla, zjavne zodpovedá úderu rozmerom zaisteného zvyšku dreveného kolíka.

Aj podľa krajského súdu, okresný súd správne ustálil, opierajúc sa o opodstatnenú námietku obžalovaného, že v danom prípade nebolo možné jednoznačne ustáliť aké rozmery mal drevený kolík, a to predovšetkým, čo sa týka jeho dĺžky, ktorým obžalovaný hrozil poškodenému a súčasne aj poškodil jeho motorové vozidlo. Tomu to zisteniu okresného súdu potom zodpovedá aj správna úprava znenia skutku oproti obžalobnému návrhu.

Hore uvedené, okresným súdom ustálené skutočnosti dopĺňajúce výpoveď poškodeného potom spofahľivo vyvracajú tvrdenie obžalovaného v odvolaní, že okresný súd oprel záver o vine obžalovaného „len o tvrdenie poškodeného,, , že sa mu v ten deň vyhrážal, že ho zabije a s kolíkom v ruke ho naháňal až k autu.

Správne zistenému skutkovému stavu zodpovedá potom aj právna kvalifikácia. Je totiž nepochybné, že ak obžalovaný držiac v ruke drevený kolík v snahe napadnúť obžalovaného, ktorý usúdiac, že útok chce zrealizovať, musel pred ním ujsť a ešte ho pred sebou naháňal, a to potom, čo týmto kolíkom búchal o strechu prístavby jeho domu, tak takýmto konaním mohol vzbudiť u poškodeného dôvodnú obavu o jeho život a zdravie, pričom konal formou priameho úmyslu (podľa § 15 písm. a/ Tr. zákona), tak po objektívnej a subjektívnej stránke naplnil všetky pojmové znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, s poukazom na ustanovenie § 138 písm. a/ Tr. zákona, použijúc pritom zbraň. Za túto je možné považovať aj drevený kolík, keďže podľa § 122 ods. 3 Tr. zákona sa zbraňou rozumie každá vec, ktorou je možné urobiť útok proti telu dôraznejším.

Uvedeným konaním obžalovaný súčasne dreveným kolíkom poškodil motorové vozidlo poškodeného v rozsahu určenom znaleckým dokazovaním znalca G.. U. F. z odboru doprava cestná, odvetvie odhad hodnoty vozidiel a to v celkovej sume 559,09 eur. Je potom nepochybné, že sa dopustil aj prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zákona, a to opäť formou priameho úmyslu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 15 písm. a/ Tr. zákona.

Okresný súd však pochybil pri určení druhu a výmery trestu uloženého obžalovanému.

Prvostupňový súd uviedol, ktoré zo základných zásad pre ukladanie trestu zohľadnil, a to okolnosti spáchania skutku, osobu obžalovaného, povahu skutku a jeho následok, a na ich podklade potom považoval uloženie úhrmného peňažného trestu ako trestu samostatného v sume 1000,- eur, za súčasného uloženia náhradného trestu vo výmere osem mesiacov, za trest postačujúci.

Uvedený trest však krajský súd považuje vzhľadom na spôsob spáchania činu a jeho následok v podobe spôsobenej škody, zavinenia, pohnútky a osoby obžalovaného za neprimerane mierny.

Krajský súd poukazuje na to, že aj napriek tomu, že poškodený musel pred útokom obžalovaného ujsť do bezpečia, tak obžalovaný, keďže sa mu nepodarilo poškodeného dobehnúť, ešte v útoku pokračoval a až keď poškodil motorové vozidlo poškodeného od ďalšieho útoku upustil. Konal tak, ako už bolo ustálené vo forme priameho úmyslu, dôvodom útoku (pohnútkou) boli zjavne doposiaľ nevyriešené susedské majetkové spory a súčasne upozornenie poškodeného, že volal políciu kvôli podozreniu z poškodenia jeho majetku obžalovaným. Práve takáto pohnútka do budúcnosti nevyklučuje recidívu v konaní obžalovaného.

Napokon je potrebné poukázať aj na osobu obžalovaného, ktorý už bol dvakrát v minulosti súdne trestaný, aj keď v jednom prípade už došlo k zahladeniu odsúdenia a v druhom prípade sa dopustil trestnej činnosti mimo územia republiky. Z ostatného odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu v Kroměříži sp. zn. 9 T 90/2011 zo dňa 21.6.2012, právoplatný dňa 25.9.2012, však krajský súd zistil, že

obžalovaný aj napriek existujúcemu právoplatnému rozhodnutiu súdu o zákaze činnosti riadiť motorové vozidlá tento zákaz v troch prípadoch zreteľne nerešpektoval a porušil ho. Súčasne z lustrácie v registri priestupkov je zrejmé, že obžalovaný bol v posledných piatich rokoch päťkrát uznaný vinným zo spáchania priestupku na úseku cestnej dopravy. Uvedené zistenia potom vedú krajský súd k odôvodnenému záveru, že obžalovaný v minulosti svojim správaním preukázal zjavne neúctivý prístup k zákonu a jeho dodržiavaniu.

Z uvedeného potom plynie, že v danom prípade pre zabránenie obžalovanému v páchaní ďalšej trestnej činnosti a pre vytvorenie podmienok pre jeho výchovu do budúcnosti, aby viedol riadny život tak, ako to predpokladá ustanovenie § 31 ods. 1 Tr. zákona, bolo na mieste uložiť trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu, počas ktorej by bolo možné aj naďalej správanie obžalovaného sledovať, čím by sa dosiahol účel trestu.

Vzhľadom na to, že by uloženie podmieneného trestu odňatia slobody obžalovanému bol pre neho trestom prísnejším a s prihliadnutím na to, že krajský súd v danom prípade podrobil rozsudok okresného súdu prieskumnej povinnosti len na podklade odvolania obžalovaného, za súčasnej absencie odvolania prokurátora, toto pochybenie okresného súdu nemohol napraviť, keďže mu v tom bráni pravidlo upravené v ustanovení § 322 ods. 3 Tr. poriadku, podľa ktorého v neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na podklade odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného.

Keďže krajský súd nezistil žiadane pochybenie okresného súdu vo vzťahu k výroku o náhrade škody a ani nezistil dôvod na zmenu rozhodnutia v prospech obžalovaného, jeho odvolanie ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.